

Фолклорна секција

Рано изјутра 13-тог октобра, уочи Дан школе, ученици Земунске гимназије дошли су у школу да би све припремили за долазак наших гостију из Мађарске. Нажалост стиже вест да ће каснити, али то није покварило наше расположење! Бројали смо сате, минуте, а на крају и секунде до њиховог доласка. Коначно су дошли. Изгледали су помало збуњено и бојажљиво, али су нам упутили широке осмехе. Убрзо су распоређени код својих домаћина и одлазе на ручак код њих.

За то време фолклорна секција вредно вежба ишчекујући наше госте. Иако су већ уморни и задихани, они се смеју и шале, кажу да је тако лакше. Професорка физичког, Драгана Аџић, неуморно ради са њима, а они имају велику жељу да покажу својим вршњацима шта знају. Посматрајући их и ја имам невероватну жељу да им се прикључим, али схватам да је то лоша идеја јер не бих успела да их испратим.

Коначно, наши драги гости стижу са својим домаћинима! Они се прикључују фолклору, заједно са нашим и њиховим професорима. У међувремену професорка Софија вешто нам показује латинско плес. Сви пратимо њене кораке. Свакој грешци се смејемо. Дружење почиње, а ја одлучујем да упознам неке од драгих гостију.

Петар Марић и Александар Радојевић ученици су I разреда Српске Гимназије "Никола Тесла" у Будимпешти. Петар је рођен у Мађарској, па је ишао у српски вртић и основну школу. Александар је живео у Ужицу и ове школске године се преселио у Будимпешту и уписао гимназију Никола Тесла. Замолила сам их да ми испричају нешто о њиховој гимназији и животу у Будимпешти.

"Лепо је..Али не као овде. Професори су фер и коректни, а знају и да се нашале са нама. У школи говоримо на српском, али наравно учимо и мађарски језик. У нашој гимназији постоје разне секције. На фолклорној, драмској и музичкој се негује српска култура. Понекад нас ухвати носталгија за Србијом, али ове секције нам помажу да заборавимо на то."

Како време одмиче, све више уживам у нашем даљем разговору. Петар ми открива да тренира кошарку, баш као и ја. Одлучујем да га изазовем на партију баскета 1 на 1 до 11. Добили смо лопту и крећемо. Заборавили смо да бројимо. Заборавили смо на то да живимо у различитим државама. Испод коша, ми смо се понашали као пријатељи који се познају већ дуги низ година, а не само пар сати. Схватам да су они доста слични мени, без обзира на то што живе у другој држави. Они су баш као и ја! Сви смо понекад имали проблема са математиком, једва чекали физичко, радовали се сваком звону који је означавао почетак одмора. Сви смо ми ђаци, односно "diákok" (на мађарском).

Нисмо приметили како је време брзо протекло у дружењу, кад они морају да се врате код својих домаћина, а ја нестрпљиво чекам сутрашњи дан у коме ћемо се поново шалити и смејати. :)

Растанак

Нажалост освануо је и тај дан. Дан када су наши гости морали да се врате у Будимпешту. Испред Земунске гимназије све више и више кофера. Сви су се трудили да буду насмејани, али у ваздуху се осећала туга. Понуде нам шетњу Земуном, пред њихов полаза. Иако уморни, крећемо. То није била шетња странаца, већ шетња пријатеља. Иако се познајемо само пар дана, ми се понашамо као да смо одрастали заједно. Искористила сам прилику да попричам са својим пријатељима из Будимпеште о њиховим утисцима о Београду. Одговори су углавном били слични..Признали су да су овде упознали доста људи који ће им недостајати у Будимпешти и да једва чекају да дођу поново. Шта им се највише свидело?

-“Дух Београда.Топлина и љубазност коју нам људи пружају само овде.Због тога волим Београд.” -каже Исидора Мамула.

Све више се ближи тренутак када ће наши гости отићи кући..Неке очи су сузне. Угледали смо аутобус и полако, носимо кофери до аутобуса. Свуда се чује: “Јави се кад дођеш!” Смех, сузе, загрљаји, фотграфисање... Трудили смо се да их испратимо као што смо их дочекали - са осмехом, али то није било могуће..Емоције су биле јаче од нас.

Кренули су. Дуго смо стајали и гледали у правцу у коме су отишли...Били су тако кратко код нас..Али знате како кажу? “Све што је лепо, кратко траје.”